

Holnapután

Az elmúlt időszak bezártsága megviselte. Az elején még reménykedett, hogy mindössze néhány hét, aztán minden újra a régi lesz. A barátnőjével telefonon tartotta a kapcsolatot, kitartásra biztatták egymást. Először a kártyapartik maradtak el, idővel a telefonok is. A lányáék eleinte szorgalmasan érdeklődtek, néha még az unokák is jelentkeztek, ám néhány hét múlva bejelentették, hogy egy távoli nagyvárosba költöztek. Érthető, hogy minden idejüket és pénzüket elvitte a költözködés, be kellett illeszkedni az új környezetbe, megszokni az új sulit, az új munkahelyet. A fiuk külföldön dolgozik, nemrég kapott egy ígéretes állást. Igyekszik bizonyítani a munkahelyen, ezért rengeteget vállal. Boldog és bizakodó, ennyit tudnak róla. Ez elég is, hiszen mindig azt szerették volna, hogy szorgalmas, törekvő gyerekeik boldog felnőttekké váljanak. Egyre ritkábban telefonáltak, egyre gyakoribb lett a telefonálás nélküli nap. A bezártság napjai hetekbe, majd hónapokba fordultak.

Nem volt súlyos egészségügyi problémája, de a pandémia miatt nem mert hosszabb útra indulni. Örült, hogy a napi bevásárlást meg tudta oldani, sietett haza a közeli kisboltból. A maszkot is nehezen viselte, asztmája miatt fulladozott alatta. Otthon a bezártság találegkonnyá tette. Előszedegette a régen olvasott könyveit, a rég nem látott családi fotókat, és az egykor elkezdett hímzéseket, melyeket sosem fejezett be. Amikor elolvasta az összes olvasmányt, megnézegetett minden fényképet és kihímzett minden egyes elkezdett terítőt, azon kezdett gondolkodni, hogyan legyen ezután. Az öreg naphosszat csak a kertben üldögélt szótlanul maga elé bámulva, vagy újságjába feledkezve. A *harmadik* meg, merthogy magában csak így nevezte, némán kísérté mindenhová. Napjaik szigorú monotonossággal teltek, csöndben követve egymást. Egészen addig, míg egy tavaszi reggel megtudta, hogy már semmi akadály, hogy végre hosszabb útra induljanak. Izgatottan telt az estéje, alig bírt elaludni a ráhulló szabadság gondolatától. Késő éjszakáig tervezgette a holnaputánt, majd kimerülten álomba zuhant. Másnap utánanézett a menetrendnek, megvásárolta az útravaló szendvicsek hozzávalóit, és előkészítette a ruhákat. Este lett, mire mindennel elkészült. Nehezen aludt el. Hajnalban az ébresztőóra idegesítő csörömpölésére ébredt. Felöltözött, majd a konyhába ment összeállítani az elemózsiás csomagot.

Egy óra elteltével útra készen álltak. Gondosan bezárta a lakást. A pályaudvar negyed óra könnyű sétára volt otthonuktól. Az állomáson nem kellett sokáig várakozni, hamar megérkezett a szerelvény. A kocsiban elegendő hely volt, még válogatni is lehetett az ülések között. Ablak melletti helyre huppantak, hátát megtámasztva bámult kifelé. Várta az indulást. Néhány perc múlva a vonat lassan útnak eredt, a kerekek kattogása különös módon megnyugtatta. Férje, fejét hátradöntve, szeméit szinte azonnal lehunyta és a külvilágról tudomást sem véve, visszavonult saját világába. A következő megállónál egy népes család szállt fel a kocsiba, hangosak voltak és vidámak. A háta mögötti üléseket vették birtokba, s miközben előkerült táskájukból az enni-és innivaló, a beszélgetéssel egy pillantra sem felhagyva jóízűen falatozni kezdtek. Akaratlanul is hallotta, miről folyik a diskurzus, bár jobban szeretett volna a gondolataiba merülve az ablakon át elé terülő tájban gyönyörködni. Miközben az anya az ennivalót kínálta, a másik szülő próbálta a négy rakoncátlan gyerkőcöt maradásra bírni, ám azok szertelen kiscsikóként fel-felugráltak helyükről és átültek máshová, vagy egyszerűen csak kerültek egyet az ülések közt. Szája mosolyra húzódott. Eszébe jutottak azok a réges-régi alkalmak. A nagy, családi kirándulások. Mennyi szép helyen megfordultak a gyerekekkel, hány izgalmas programra vitték őket, hogy minél emlékezetesebb élményekkel gazdagodjanak, minél többet tapasztalhassanak meg a körülöttük lévő világból. Ő leginkább a patak szerelmese volt, a gyerekek édesapja viszont elsősorban a hegyekért volt oda. A gyerekek meg? Mivel őket leginkább a strandolás érdekelte, kirándulásaik célpontjává egy idő után mindig valamelyik víziparadicsom vált. Nem bánta, dehogy bánta, neki a legfontosabb az volt, hogy együtt legyenek. Majd amikor a gyerekek kirepülnek – mindig ezzel biztatták egymást, amikor egyszer egyikük, aztán a másikuk próbált előhozakodni saját javaslattal az utazást illetően.

Az az idő pedig hamarabb eljött, mint gondolták volna. A gyerekek felnőttek és kirepültek a fészekből, a szülők pedig időről időre valóra válthatták álmaikat, egy-egy általuk vágyott uticél felfedezésével.

Már nem lehet tudni, mikor történt pontosan, hogy kifogytak az újabb tervekből, és hogy egy idő után az újabb kihívások helyett a megszokott út vált vágyaik tárgyává. Minden évben, amikor az első tavaszi napsugarak kezdték kiebrudalni a tél utolsó nyomait, már a kirándulásról beszéltek. Nézegették a naptárt, tervezték az időpontot, hallgatták az időjárás jelentést. Eleinte még autóval indultak útnak, később rájöttek, hogy vonattal egészen más az élmény; természetközelibb. Aztán már a menetrendhez igazították a programot. Mindig ugyanazt az útvonalat sétálták végig, állandóan ugyanannál a fákkal szegélyezett patakparti padnál üldögéltek órákon át. Kezdetben minden gondolatot megosztottak egymással, az eléjük kerülő összes érdekesnek vagy izgalmasnak tűnő látványra felhívták a másik figyelmét. Aztán valami lassan megváltozott. Már alig beszéltek. Szép lassan elfogytak a szavak, megszokott díszletté vált számukra a táj. Megjelent köztük a harmadik. Aztán már követte őket mindenhová.

Hamarosan a szerelvény hosszas csikorgással térítette magához, jelezve, a végállomásra értek. Leszállás után egy rövid időre megpihentek a vasútállomás árnyat adó fái alatti padon. Elővette a táskából a gondosan összehajtott, élére vasalt, aprókockás abroszt, és az ülőkére terítette. Karórájára pillantott, úgy gondolta, húsz percet szánnak a késői reggelire. Gondosan ki kellett számítani mindent, hiszen a tervezett útvonal megtétele oda és vissza nem kevés ideig tart, ráadásul ilyen idős korban takarékoskodni kell az energiával is. A szendvicsek és a tea elfogyasztását követően a terítőt a szalvétákkal, és a műanyag flakont precízen visszacsomagolta az útításkába. Szemét lehunyva néhány percig élvezte a környező fákon csoportosuló madarak csiripelését, majd erőt vett magán, és nekiindult. Férje szó nélkül követte. Az elmúlt időszak hosszan tartó bezártsága ólomsúlyt pakolt cipőjébe, az előtte álló út végtelennek tűnt. Könnyebbséget remélve igyekezett nem a haladásra, hanem az őket körülölelő, ismerős táj szépségére koncentrálni. Hallgatagon ballagtak, míg egyszer csak megpillantották. A patakparti öreg pad mintha csak őket várta volna, pihenésre kínálva sötétbarna, göcsörtös ülőkéjét. Leültek. Nem messze tőlük a sétálóúton egy fiatal pár közeledett kézenfogva. A nő csillogó szemmel mesélt párjának valamit, akit láthatóan büszkeséggel töltött el, hogy a gyönyörű teremtés hozzá tartozik. Egymásra hangolódva, a külvilágot kizárva haladtak el a pad mellett, majd tűntek el szemük elől. A csillogó patak zúgásán és néhány kismadár csiripelésén kívül csönd telepedett a helyre. Férje, hátát a padnak támasztva, némán a vízfolyásba bámult. Mintha itt sem lenne. Csak a *harmadik* jelenlétét érezte. Bár évek óta jelen van, hozzá nem bújhat biztonságot remélve, ölelése nem szolgálhat a nehéz napok üzemanyagaként, szeméből nem nyerhet biztatást a továbblépéshez. Mellételepedett és örök társául szegődött. Elválaszthatatlanokká váltak. Ő és a magány.

